

το [μη] λεχθέν _ The [Un] sayable

Charmingly arousing to me is the title of Elena Tonikidi's personal painting exhibition, which is presented in the welcoming, space of Utopia.

I wonder if, that which is “not said_The [Un] sayable” could possibly be suddenly interpreted as the (don't) in what is “not said” , in that sense, Elena's words through her artistic expression , searches and analyzes the version of anonymous people who did not have the time or did not have the strength needed to naturally express themselves, face to face confided secret feelings and emotional flares and like that, they froze along the way becoming a column of salt just as the disobedient biblical Sara of Lot.

Faces troubled and enigmatic as they seek a way to pass across, faces that look at you, thus, you can't be sure they see you or perhaps they see their inner findings, all that we on the outside cannot see. They see inside the stormy colors of Elena Tonikidi.

Kostas Lahas

painter, writer

— —

Με ερεθίζει γοητευτικά ο γενικός τίτλος της ατομικής έκθεσης ζωγραφικής της Ελενας Τονικίδη, που παρουσιάζει στον πάντα φιλόξενο χώρο της Ουτοπίας. Αναλογίζομαι αν αυτό το ‘μη λεχθέν’ θα μπορούσε ενδεχομένως να διατυπωθεί αίφνης και ως ‘το-μη(στο) λεχθέν’ , με την έννοια, ότι στα ζωγραφικά συμφραζόμενα το λεγόμενων της ,η Έλενα διερευνά και ανατέμνει εκδοχές ανώνυμων προσώπων που δεν πρόλαβαν, ή δεν είχαν το σθένος να προλάβουν, ώστε να εκφραστούν αβίαστα, πρόσωπο με πρόσωπο ,εκμυστηρευόμενα άρρητες μύχιες διαθέσεις και συναισθηματικές εκλάμψεις και κάπως έτσι πάγωσαν καθ' οδόν, έγιναν στήλες άλατος ωσάν την ανυπάκουη εκείνη βιβλική Σάρα του Λώτ.

Πρόσωπα αιγιματικά και απορημένα καθώς αναζητούν έναν πόρο να διαβούν απέναντι, πρόσωπα που σε κοιτούν, χωρίς να είναι βέβαιο ότι και σε βλέπουν ή μήπως βλέπουν στο ενδο-κοίτασμά τους, όσα δεν μπορούμε να δούμε εμείς οι απ' έξω. Βλέπουν μέσα τα τρικυμισμένα χρώματα της Έλενας Τονικίδη.

Κώστας Λαχάς

ζωγράφος, λογοτέχνης